Якщо детально розглянути конфігураційні параметри розділу «server», то серед них варто виділити параметр «location». За допомогою цієї конфігураційної директиви здійснюється опрацювання запиту та визначення порядку дій в залежності від запитуваних даних. Так «location» може визначати специфічні режими доступу до окремих директорій (як реальних так й віртуальних) чи специфічні режими роботи при запиті певних типів файлів. Наприклад, досить розповсюдженою конфігурацією є перенаправлення запиту в програмний засіб «php-fpm» при здійсненні запиту до файлів типу «php».

Загалом розуміння конфігураційних директив програмного засобу Nginx та вміння читати файли його налаштувань дає змогу судовим експертам за напрямком комп'ютерно-технічних досліджень ефективно здійснювати аналіз роботи web-серверів та точно й об'єктивно визначати його функціональні можливості та цільове призначення.

Список використаних джерел

1. Usage Statistics and Market Share of Web Servers, October 2021. URL: https://w3techs.com/technologies/overview/web_server.

2. D. DeJonghe, NGINX Cookbook: Advanced Recipes for High Performance Load Balancing. CA, USA: O'Reilly Media, 2019. ISBN: 978-1-491-96893-2.

3. K. Tatroe, P. Macintyre, Programming PHP Creating dynamic web pages. 4th edition. SPb.: Piter, 2021. ISBN: 978-5-4461-1488-7.

Гончар Лариса Володимирівна,
головний судовий експерт відділу досліджень у сфері інформаційних технологій Черкаського науково-дослідного експертно-криміналістичного центру МВС України

СПЕЦИФІКА ТВОРІВ КОСІВСЬКОЇ МАЛЬОВАНОЇ КЕРАМІКИ ЯК ФЕНОМЕНУ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Вироби творів з кераміки, складають значну частину пам'яток декоративно-прикладного мистецтва й широко представлена в приватних і музейних колекціях.

Перед експертом-мистецтвознавцем, який досліджує твори кераміки, стоїть завдання з визначення їх автентичності, відповідності певному періоду створення, авторської приналежності, наявність реставраційних втручань, а також встановлення історико-культурного, художнього, музейного і колекційного статусу, орієнтовної вартості.

Перш за все, при дослідженні кераміки основна увага дослідника повинна бути зосереджена на зовнішній стороні твору та технології виготовлення. Головну роль в цьому відіграє встановлення атрибуції, проведення стилістичного опису, а саме сюжету твору, особливості колористичного рішення, стильові ознаки орнаменту, особливості виготовлення кераміки, наявність клейм.

Керамічні вироби це не тільки антикваріат, але й великий ринок імітацій та підробок. Велика кількість та різноманіття керамічних виробів зумовлює певну складність для дослідників і вимагає від експерта всебічної обізнаності і фундаментальних знань.

Тому важливим встановлення стилістичних особливостей сюжетних мотивів косівської кераміки та виявлення характерних рис косівської кераміки серед гончарного мистецтва на території України.

Для української кераміки та гончарства важливе значення має трипільська мальована кераміка кінця енеоліту (2500–2000 рр. до Різдва Христового). Її різноманітні орнаментальні мотиви, знаки, принципи композиції суттєво вплинули на весь подальший розвиток української кераміки.

Етнографічні відомості другої половини XIX – першої третини XX ст. дозволяють детально охарактеризувати матеріали й технологію гончарного виробництва різних регіонів України та показати їхній вплив на стилістику виробів [2, с. 23].

Технологія гончарного виробництва, як і в попередні періоди, складалася зі спільних для більшості осередків України етапів: 1) добування сировини; 2) приготування глиняної маси, ангобів, полив; 3) формування виробів; 4) їхнє декорування; 5) покриття поливою; 6) випалювання. Кожний етап суттєво впливав на художні особливості виробів [5, с. 115–116].

Яскравим мистецьким явищем на західноукраїнських землях у XIX ст. є гончарство Гуцульщини, яке відчутно впливало на народну кераміку сусідніх регіонів. Його художні особливості тісно пов'язані з традиціями народної кераміки Поділля й Галичини, особливо Коломиї. Найвизначнішими гончарними осередками були три містечка – Косів, Кути та Пістинь, які славилися виробами не лише на всю Гуцульщину, а й далеко за її межами [5, с. 143].

Своєрідний, неповторним явищем української кераміки є косівська кераміка. Вона набула свого розвитку на початку XIX ст.

Основою яскравої декоративної системи косівської кераміки на початку XIX століття став ритований розпис. За цією технікою виріб повністю вкривали тонким шаром білої глини, на підсушеному білому тлі писаком гравіювали контур орнаменту, заповнювали його площини коричневим ангобом та перший раз випалювали. Завдяки цьому на білому тлі проглядається сіра глина, утворюючи графічний малюнок. Контррельєфні лінії – рівчаки, які утворює писак, служать для того, щоб під час випалу фарбники не розтікались по черепку. Після цього предмет розмальовували керамічними фарбами жовтого та зеленого кольорів, вкривали поливою і вдруге випалювали [6, с. 40].

Основні ознаки косівської кераміки:

– триколірна гама забарвлення виробів (жовтий, зелений, коричневий) пов'язана із сприйняттям природи: жовтий символізує

сонце, зелений – карпатські гори, коричневий – землю (інколи додавали синього кольору);

– на керамічних виробах особливою ознакою «традиції» є відображення життя гуцулів, їх вірування, традиційний побут;

– застосування біблійних сюжетів та зображення святих, церков і дзвіниць;

– в оздобленні посуду використовували цікавий засіб – затіки: спрямовані в бік плями зеленої поливи, що надавали композиції динамізму.

Декоративні мальовані полив'яні вироби Косова мали найбільше декоративних рис у формотворенні та, особливо, в оздобленні. Вони містять такі роди: посуд (найчисельніший рід косівської кераміки, який має 12 типологічних груп, що складаються з типів: мископодібний (миска, полумисок, салатниця, тарілка, таця, сільничка, ваза для фруктів та печива), макітро-подібний (макітра), глекоподібний (дзбанок, «кувшин», сметанник, чайник, горнятко, кухоль), горщикоподібний (горщик, супниця, посуд для сипучих продуктів, масляниця), колоподібний (баклага, калач, куманець), бочкоподібний (барильце), фігурний (зооморфний, антропоморфний), пляшкоподібний (штоф), кошикоподібний (кошик), близнюки (двійнята, трійнята), чаркоподібний (чарка), ложкоподібний (ложка, ківш)), вироби для обладнання житла (ваза для квітів, вазон, свічник, кахлі), вироби особистого вжитку (прикраси,скарбнички, попільнички), обрядові вироби (свічник, ікона, хрест). Значне місце у косівських мальованих полив'яних виробах займало виготовлення сувенірів [4, с. 262].

Керамісти Косова, створили власний стиль авторського почерку у формотворенні, віртуозності орнаменту, сюжетів.

Не випадково, що й сьогодні кераміка Гуцульщини залишається впізнаваною у світі та служить своєрідною візитівкою народного мистецтва України.

Косівську мальовану кераміку внесено до Репрезентативного списку ЮНЕСКО нематеріальної культурної спадщини людства

Список використаних джерел

1. Вербицький Л. Вироби гончарські з Косова. Узори промислу домашніх виробів з глини селян на Русі. Львів, 1882. С. 80–88.

2. Гринюк М. Косівська мальована кераміка в реаліях сьогодення. Вісн. Львів. нац. акад. мистецтв. 2011. Спецвип. 3. С. 21–28.

3. Івашків Г. Кераміка Косова та Пістиня XIX – початку XX століть : історіографія. Мистецтвознавство'11. 2011. С. 63–78.

4. Кушнір О.В. Типологія косівського глиняного посуду другої половини XX ст. Історичні етюди : збірник наукових праць / під ред. С.І. Світленка. Дніпропетровськ : Літограф, 2011. Вип. 3. С. 214–219.

5. Лащук Ю. П. Косівська кераміка. Київ : Мистецтво, 1966. 98 с.

6. Лащук Ю. Гуцульська кераміка / за заг. ред. Н. Д. Манучарової. Київ : Держбудвидав УРСР, 1956. 82 с.

7. Слободян О. Роль Косівської мистецької школи у розвитку декоративно-прикладного мистецтва на Гуцульщині другої половини XX ст. Вісн. Львів. нац. акад. мистецтв. 2013. Вип. 24. С. 94–101.

Грищенко Ігор Леонідович,
завідувач відділу судової експертизи
Дніпропетровського науково-дослідного
експертно-криміналістичного центру
МВС України (м. Павлоград)

ДОЦІЛЬНІСТЬ ПРОВЕДЕННЯ ТРЕНІНГОВИХ ЗАНЯТЬ ІЗ ПРАЦІВНИКАМИ СЛІДЧИХ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ФАХІВЦЯМИ ЕКСПЕРТНОЇ СЛУЖБИ МВС

У нинішній час Національна поліція України перебуває у стадії втілення в життя прийнятої стратегії змін та реформування як системи МВС в цілому так і зміни задач та засобів роботи окремих підрозділів Національної поліції. Це зумовлено реформуванням також системи слідчих підрозділів поліції.

Основною метою цих змін є покращення роботи системи в цілому та створення ефективних умов для розвитку професійного росту та практичних навичок слідчих, та особливо осіб, які призначені на посади після завершення навчання у вищих навчальних закладах.

Під час практичної діяльності у слідчих виникає ряд питань, які потребують спеціальних знань та практичних навичок.

Працівники Експертної служби кожного дня стикаються з питаннями, які виникають під час вилучення речових доказів, оформлення документів щодо призначення експертних досліджень та ряд інших.

Для вирішення цих завдань Експертною службою МВС розроблено ряд заходів спрямованих на покращення роботи та підвищення професійного рівня співробітників. Одним із цих заходів є проведення практичних занять – тренінгів, за участю спеціалістів різних напрямків.

Тренінг – це заплановані та систематичні зусилля з розвитку та вдосконалювання знань, навичок, умінь та діяльності слідчого за допомогою теоретичних засобів поєднаних з практичними прийомами, що дає змогу під час проведення більш ефективно навчитися вирішувати службові завдання [1, 2].

Ціллю проведення тренінгів є формування у працівника слідчого підрозділу внутрішньої сили та впевненості, які стимулюють його до покращення якості роботи та усвідомлення важливості його